

Maade gennem Forhøjelse af Indkomsten med en vis Andel af Formuen, saaledes at det herefter udkomne Beløb beskattes efter den til enhver Tid gældende Indkomstskala. Denne Andel af Formuen, der saaledes tillægges Indkomsten, udgør for Tiden kun $\frac{1}{60}$, og det er klart, at den herefter udkommende reelle Beskatning af Formuen ligger væsentlig under den her i Landet gældende. Vor Formuebeskatning har navnlig i de senere Aar givet Anledning til stærke Beklagelser, idet der særlig henvises til, at en saa haard Beskatning af Formuen uden Hensyn til det Udbytte, denne giver i det enkelte Tilfælde, jævnlig vil føre til, at Skatten i Forbindelse med de andre direkte Skatter til Stat og Kommune ikke fuldt ud kan udredes af det enkelte Aars Indtægt og derfor til Stadighed nødvendiggor Indgreb i selve Kapitalen. Betænkeligheden her ved forøges under de herskende vanskelige Kredit- og Betalingsforhold, og man har derfor anset det for rettest at søge Formuebeskatningen bragt i et mere rimeligt Forhold til den enkelte Formues Afkastning og det Udbytte, Ejeren faktisk har oppebaaret i det paagældende Driftsaar. Ved den nærmere Gennemførelse heraf har man ment at burde søge Lempelsen gennemført i Tilslutning til det foran angivne Forhold, saaledes at Formueskatten som Regel ikke overstiger den Del af Indkomstskatten, der efter Forholdet mellem den beskattede Indkomst og Formueudbyttet falder paa dette sidste, hvilket atter, hvor den beskattede Indkomst overstiger Udbyttet, betyder, at den for den samlede Indkomst gældende højere Skattesats bevarer sin Virkning for den paagældende Skatteandel. Hvis den samlede beskattede Indkomst er mindre end Udbyttet, maa Nedsættelsen rette sig efter den Indkomstskat, der vilde svare til Udbyttet.

Som almindelig Begrænsning for Nedsættelsen vil det dog af finansielle Hensyn være nødvendigt at fastsætte, at Formueskatten ikke derved kan nedbringes under Havedelen af den paalignede Skat.

Som det fremgaar af Forslagets 4. Stk., gives Nedsættelsen kun paa Begæring, og hvor behørig Selvangivelse saavel af Indkomst som af Formue har fundet Sted, ligesom det er den Skattepligtiges Sag selv paa fyldestgørende Maade at godtgøre, hvad Formuens Udbytte har udgjort, saaledes at manglende Redegørelse desangaaende vil udelukke Nedsættelse.

Omend Opgørelsen af Formueudbyttet paa samme Maade som Ansættelsen af

selve Formuen maa ske i Overensstemmelse med Reglerne i Indkomst- og Formueskatteoven, vil Afgørelsen af, hvad det faktiske Udbytte i det enkelte Tilfælde rettelig har udgjort, jævnlig være forbundet med Vanskeligheder og da navnlig, hvor det drejer sig om Udbytte af Formue, anbragt i den paagældende Skatteydere eget Erhverv. For dette Forholds Vedkommende har man derfor anset det for nødvendigt at give en positiv Regel for Afgørelsen af, hvor stor en Del af den samlede Erhvervsindtægt der maa betragtes som Udbytte af Erhvervsformuen. Dette er sket, ved at man i Tilslutning til, hvad almindelig finder Sted ved Opgørelsen navnlig af Landbrugsregnskaber, paa Forhaand udskiller et vist Beløb som Driftsvederlag eller Arbejdsfortjeneste. Dette Beløb har man ment rettest burde ansættes til en vis Andel af den paagældende Virksomheds Nettoudbytte, idet en Beregning i Forhold til Bruttoværdien af de paagældende Driftsmidler eller af den i Virksomheden paa anden Maade anbragte Kapital ikke synes egnet til Anvendelse ved Virksomheder af enhver Art. Andelen har man ment passende kunde ansættes til 25 pCt., idet man dog samtidig har fastsat saavel en Mindstegrænse paa 2 500 Kr., svarende til det formentlig passende Minimum for Arbejdsvederlaget ved de mindste Selverhverv, som en Maksimalgrænse paa 10 000 Kr. Fastsættelsen af disse Grænsebestemmelser tør antages i væsentlig Grad at lette Bestemmelsens Anvendelse i det enkelte Tilfælde, men iøvrigt er der saavel for de skattepligtige som for Administrationen Adgang til at faa Spørgsmaalet om Formueudbyttets Størrelse fastslaaet ved Spørgsmaalets Indbringelse for Landsoverskatteraadet.

Den her foreslaede Lempelse maa ses i Forbindelse med den i Lovens § 1, 2. Stk. alt hjemlede for Formuer indtil 100 000 Kr. i Tilfælde, hvor Indkomsten er under 4 500 Kr., hvilken Lempelse man har anset det for rettest at bibeholde for de Tilfælde, hvor Lempelsen efter samme vilde blive større end den her foreslaede. De i nærværende Lovforslag foreslaede Regler vil saaledes i intet Tilfælde komme til at stille Formueejeren ugunstigere end efter den gældende Lov.

De efterfølgende Bestemmelser har Hensyn til Aktieselskabsbeskatningen, idet man under Hensyn til de foran fremhævede Vanskeligheder har anset det for rettest, at søge den for Selskabsbeskatningen foreliggende Dobbeltbeskatning lempet i nogen